

امیلکار کابرا از رهبران ضد استعمار و امپریالیسم است.
آفریقا اهل گیمه بیسانو در کنار فیدل کاسترو

پاتریس لومومبا در فرودگاه لومومبا، ۲ دسامبر ۱۹۶۰.
تحت مراقبت سربازان وفادار به سرهنگ موبوتو در حال ترک هواپیمای

قوام نکرومه رهبر استقلال غنا

آفریقا: قاره غرق در خون قهرمانان

■ Victoria Brittain

■ نویسنده و روزنامه‌نگار انگلیسی
■ روزنامه گاردین

The Guardian

در طول سال‌های ۱۹۶۱ تا ۱۹۷۳، شش رهبر استقلال طلب آفریقا توسط حاکمان استعماری ترور شدند. پاتریس لومومبا، نخست‌وزیر کنگو که به‌تازگی استقلال یافته بود، دومین رهبر از جنبش‌های استقلال طلب کشورهای آفریقایی است که در دهه ۱۹۶۰ توسط استعمارگران یا عوامل آنها ترور شد. نفر ششم، «قوام نکرومه» از غنا در کودتای مورد حمایت غرب در سال ۱۹۶۶ برکنار شد و نفر هفتم «امیلکار کابرا» رهبر جنبش آزادی‌بخش غرب آفریقا علیه پرتغال از حزب آفریقایی برای استقلال کینه و کیف ورد در سال ۱۹۷۳ ترور شد.

قتل لومومبا در سال ۱۹۶۱ به‌دنبال مرگ «فلیکس مومی» در کامرون

صورت گرفت که در سال ۱۹۶۰ مسموم شد. «سیلوانوس المپیو» رهبر توگو در سال ۱۹۶۳ کشته شد. در مراکش «امهدی بن بارکا» در سال ۱۹۶۵ در فرانسه روده و جسدش هرگز پیدا نشد. «ادواردو ماندلین» رهبر ملی‌گرای موزامبیک که برای استقلال از پرتغالی‌ها می‌جنگید، در سال ۱۹۶۹ با یک بمب‌پستی که از طرف دوست آمریکایی اش ارسال شده بود جان خود را از دست داد. از دست رفتن این گروه از رهبران در ۶۰ سال گذشته که همگی یکدیگر را می‌شناختند و پروژه سیاسی مشترکی را بر مبنای عزت ملی دنبال می‌کردند، هریک از کشورهای آنها و قاره آفریقا را فلج کرد. تأثیرات این ترورها حتی تا امروز نیز مشهود است. بن بارکا و کابرا نظریه‌پردازانی انقلابی مانند «فرانتس قانون» و «چه‌گوارا» بودند. نفوذ آنها بسیار فراتر از قاره خودشان طنین‌انداز شد. در کنفرانس سه قاره در سال ۱۹۶۶ در هاوانا، که توسط بن بارکا قبل از مرگش ساماندهی شده بود، سخنران پایانی «فیدل کاسترو» رهبر کوبا به یکی از روشنفکرترین و درخشان‌ترین رهبران آفریقا، رفیق امیلکار کابرا اشاره کرد و گفت «مبارزه او برای رهایی، اعتماد به نفس فوق‌العاده‌ای را در ما برای پرداختن و نگاه به آینده القا کرد.» امروز نیز نمی‌توان فرودگاه (به دور از مدرنیزه شدن) لومومباشی در جنوب کنگو را بدون یادآوری عکس لومومبا در آنجا که اندکی قبل از ترورش، پس از ضرب‌وشتم و شکنجه در یک پرواز طولانی گرفته شده به یاد آورد. این شکست خاص سازمان ملل در حفاظت از یک مرد و دو همکارش به همان اندازه مهم است که در سربرنیتسا در سال

فلیکس مومی رهبر ضد استعمار کامرون

ادواردو ماندلین رهبر جنبش موزامبیک

۱۹۹۵، زمانی که ۸ هزار مرد و پسر قتل عام شدند. جملات لومومبا برای همسرش، به‌خوبی نشان می‌دهد او چه کسی است و چرا برای بسیاری از مردم آن زمان اهمیت زیادی داشت و امروز هم دارد: «مرد، زنده، آزاد یا در زندان به دستور استعمارگران، این من نیستم که مهم است. مسأله اصلی کنگو است...»

لومومبا تعجب نمی‌کرد اگر می‌دانست عامل اصلی کودتا علیه او، به‌مدت ۳۰ سال متحد استراتژیک ایالات متحده در آفریقا بود. کنگو برای غرب ثروتی سرشار، بسیار بزرگ و بسیار مهم بود که نمی‌توانست کنترل آن را از دست بدهد؛ اما ایده‌های لومومبا هنوز زنده هستند.

مالکوم ایکس: او بزرگ‌ترین سیاه‌پوست قاره آفریقا است

در روز اعلام استقلال، لومومبا در حضور پادشاه بلژیک گفت: «هیچ کنگویی هرگز فراموش نخواهد کرد که استقلال با مبارزه به دست آمد و... این مبارزه پر از اشک، آتش و خون بود. ما از عمق جان به مبارزات خود افتخار می‌کنیم، زیرا این مبارزه برای پایان دادن به اسارت تحقیرآمیز تحمیل شده بر ما بود.»

چنین جسارتی همان چیزی است که مالکوم ایکس به آن اشاره کرد و گفت «لومومبا بزرگ‌ترین سیاه‌پوستی است که تا به حال در قاره آفریقا قدم گذاشته است. او از کسی نمی‌ترسید، اما آنها را چنان ترسانده بود که مجبور شدند او را بکشند. نمی‌توانستند او را بخرند، نمی‌توانستند او را بترسانند و نمی‌توانستند به او برسند، چرا که او به پادشاه بلژیک گفت مرد! ممکن است ما را آزاد کنی، شاید استقلال‌مان را به ما دادی، اما هرگز نمی‌توانیم این زخم‌ها را فراموش کنیم. این بزرگ‌ترین سخنرانی تاریخ است. باید آن سخنرانی را بردارید و بالای در خانه خود بزنید. این همان چیزی است که لومومبا گفت: شما چیزی به ما نمی‌دهید. می‌توانید این زخم‌هایی را که روی بدن ما گذاشته‌اید، پس بگیرید؟ آیا می‌توانی اندام‌هایی را که قطع کردی به ما برگردانی؟»

